

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 299/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť R. S., zastúpeného advokátom JUDr. Claude Trelajom, Ulica M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Komárno sp. zn. 2 T 17/2012 z 20. februára 2014 a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 4 Tos 32/2014-2189 z 18. marca 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. S. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2014 doručená sťažnosť R. S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Claude Trelajom, Ulica M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 17/2012 z 20. februára 2014 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Tos 32/2014-2189 z 18. marca 2014.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby s odôvodnením, že trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ namieta, že po takmer troch rokoch, ktoré strávil vo väzbe, nemôže byť iba samotné podozrenie, že spáchal závažný trestný čin, dôvodom ďalšieho trvania väzby. Podľa jeho názoru sa okresný súd ani krajský súd nezaoberali posúdením, či sú splnené podmienky väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku. Poukazuje, že dôvody jeho väzby sa od počiatku nezmenili a nepristúpil k nim žiadny nový významný dôvod.

V sťažnosti ďalej uvádza: *„Je nutné podotknúť, že v rámci súdneho konania Krajský súd v Nitre vytkol Okresnému súdu Komárno porušenie práv obvineného vo vzťahu s opakovaným predvolávaním svedkov, čo môže mať za následok zbytočné prieťahy v konaní na prvostupňovom súde.*

Napriek tomu, že Krajský súd Nitra uložil súdu, aby o podanej obžalobe rozhodol s čo najväčším urýchlením, nakoľko obžaloba bola podaná dňa 01. 03. 2012, prvostupňový súd sa týmto doporučením neriadi.

Dňa 20. 3. 2014 rozhodol o odročení pojednávania a o opakovanom predvolaní svedka M. Napriek tomu, že podľa obžaloby sú navrhnutí na výsluch v trestnom konaní aj iní svedkovia, na ktorých výsluchu obžalovaný trvá, prvostupňový súd zamietla návrh obžalovaného a svedkov odmieta predvolať na pojednávanie a odmieta aj vzájomnú konfrontáciu obžalovaného a svedkov.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Okresný súd Komárno rozhodnutím sp. zn. 2 T/17/2012 zo dňa 20. 02. 2014 a Krajský súd Nitra rozhodnutím sp. zn. 4 Tos/32/2014-2189 zo dňa 18. 03. 2014 porušil sťažovateľove právo garantované v čl. 17 ods. 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd zrušuje Uznesenie Krajského súdu Nitra 4 Tos/32/2014-2189 zo dňa 18. 03. 2014 a Uznesenie Okresného súdu Komárno 2 T/17/2012 zo dňa 20. 02. 2014 a vec mu vracia na nové konanie.

Ústavný súd priznáva pre sťažovateľa primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 000 Eur, ktoré sú povinní porušitelia rukou spoločnou a nerozdielnou zaplatiť sťažovateľovi v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Porušitelia sú povinní uhradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 17/2012 z 20. februára 2014

Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadreného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Proti uzneseniu okresného súdu bola prípustná sťažnosť. Sťažovateľ teda mal k dispozícii na ochranu svojich práv proti uzneseniu okresného súdu účinný opravný prostriedok, o ktorom bol príslušný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu

rozhodnúť vo veci ochrany označených práv je dôvodom na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 Tos 32/2014-2189 z 18. marca 2014

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s ďalším trvaním jeho väzby. Jeho námietky sú formulované vo všeobecnej rovine. Sťažovateľ nespochybnil dôvodnosť trestného stíhania vedeného proti nemu, tvrdí však, že samotné podozrenie zo spáchania závažného trestného činu nie je dostatočným dôvodom na dlhšie trvanie väzby, a namieta, že krajský súd dôsledne neskúmal, či sú splnené dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku. Poukazuje tiež na to, že dôvody jeho väzby sa v priebehu konania nezmenili a sú odôvodňované rovnakými skutočnosťami, čo je podľa jeho názoru neprípustné a v rozpore s označenými právami. Poukazuje aj na prietahy v konaní vo veci samej.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre zdôrazňuje, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00). Ústavný súd preto v prípade namietaného porušenia čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd ďalšej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

Vo vzťahu k označeným článkom ústavy a dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že v čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru týkajúcich sa práva na osobnú slobodu sú obsiahnuté tak právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo byť prepustený počas konania (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05), pričom prepustenie z väzby na slobodu môže byť v zákonom ustanovených prípadoch podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, IV. ÚS 181/07). Ústavný súd preto v predmetnej veci posudzoval namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru spoločne, zohľadňujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 5 ods. 3 dohovoru.

Ústavný súd vychádzal pri posudzovaní námietok sťažovateľa aj z obsahu napadnutého uznesenia okresného súdu, opierajúc sa pritom o svoj ustálený právny názor, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (pretože nie je dôvodná). Svoje rozhodnutie odôvodnil v časti relevantnej pre posúdenie sťažnosti takto:

„Tak s materiálnymi podmienkami väzby ako i s konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi existenciu dôvodov väzby u obžalovaného sa krajský súd vysporiadal v ostatnom svojom uznesení z 30. 12. 2013, sp. zn. 4 Tos/163/2013 ako i vo svojich predchádzajúcich uzneseniach, keď rozhodoval o sťažnosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu pričom sa vysporiadal aj s dôvodnosťou podozrenia, že žalované skutky spáchal obžalovaný, pričom v tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v danom štádiu konania nie je jeho úlohou hodnotiť dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní a v priebehu prípravného konania spôsobom uvedeným v § 2 odsek 12 Trestného poriadku,

ale zaoberať sa existenciou dôvodnosti podozrenia, ktoré v danom štádiu konania nebolo ani vyvrátené resp. výrazným spôsobom spochybnené...

Súd I. stupňa správne dospel k záveru, že aj v súčasnom štádiu trestného stíhania je u obžalovaného daný dôvod väzby uvedený v § 71 odsek 1 písmeno b), c) Trestného poriadku, ktorý spočíva v dôvodnej obave, že by v prípade prepustenia na slobodu by mohol pokračovať v páchaní obzvlášť závažnej trestnej činnosti, s konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi existenciu dôvodu väzby sa taktiež vysporiadal súd I. stupňa v dôvodoch napadnutého uznesenia, na ktoré krajský súd poukazuje a dodáva, že konkrétnou skutočnosťou odôvodňujúcou daný dôvod väzby u obžalovaného sú skutkové okolnosti prípadu a obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti zo strany obžalovaného, poukazujúc aj na stíhanie vedené proti obžalovanému na Okresnom súde v Komárne pod sp. zn. 1 T 136/2000. Krajský súd sa vysporiadal, ako už bolo vyššie uvedené, tak s dôvodom väzby u obžalovaného podľa § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku ako aj podľa § 71 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku.

Krajský súd taktiež trvá na svojom závere, že ani z hľadiska pomerov páchatel'a a ani okolností prípadu, nemožno konštatovať výnimočné okolnosti prípadu a nie je teda možné nahradiť väzbu obžalovaného niektorým z inštitútov určených na dosiahnutie účelu väzby tak, ako na to poukázal už krajský súd vo svojom uznesení z 30. 12. 2013.“

Okresný súd v časti odôvodnenia, na ktorú odkázal krajský súd, uviedol:

„Súd preskúmal žiadosť obvineného o prepustenie z väzby, ako aj pripojený spisový materiál, vypočul obvineného, pričom zistil, že obvinený je dôvodne podozrivý zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe Okresnej prokuratúry Komárno. V súčasnosti je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno c) Trestného zákona, pre zločin nedovolaného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 2 Trestného zákona, pre prečin nedovolaného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1 trestného zákona o pre pokračujúci zločin vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno c) trestného zákona. V súčasnosti sa voči obžalovanému vedie aj iné trestné stíhanie na Okresnom súde Komárno pod spisovou značkou 1 T/136/2000.

Vzhľadom na tieto skutočnosti súd zastáva názor, že u obvineného existujú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že v prípade jeho prepustenia na slobodu by tento pokračoval v páchaní trestnej činnosti, tým je daný dôvod väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku.

U obvineného existujú aj konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu, že by tento v prípade prepustenia na slobodu mohol vplývať na svedkov, aby tak dosiahol pre seba priaznivejšie rozhodnutie, čím je daný dôvod väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku. Vo veci ešte neboli vypočítaní obvineným navrhovaní svedkovia a je obava, že by mohol na týchto svedkov pôsobiť a tak mať objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.“

Podľa judikatúry ESĽP k čl. 5 ods. 3 dohovoru súdy majú povinnosť preskúmať dôvody väzby obvineného v priebehu konania a prepustiť ho na slobodu, ak okolnosti ďalej neodôvodňujú pokračovanie pozbavenia jeho osobnej slobody. Dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu môže odôvodňovať väzbu v počiatočnom štádiu konania, avšak v určitom štádiu konania to už nepostačuje. Posúdenie dôvodnosti trvania väzby nemôže byť abstraktné, ale musí zohľadňovať konkrétne okolnosti každého prípadu (McKay v. Veľká Británia, rozsudok z 3. 10. 2006, bod 45; Kudla v. Poľsko, rozsudok z 26. 10. 2000, bod 110).

Právo obvineného podať žiadosť o preskúmanie zákonnosti jeho väzby zaručuje čl. 5 ods. 4 dohovoru (Rakevich v. Rusko, rozsudok z 28. 10. 2003, bod 43). Prieskumné súdne konanie musí byť v súlade s hmotnoprávnymi a procesnými vnútroštátnymi právnymi predpismi a tiež aj s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jedinca proti svojvôli (Koendjibiharie v. Holandsko, rozsudok z 25. 10. 1990, bod 27). Argumenty súdu pre a proti väzbe nemôžu byť všeobecné a abstraktné, ale musia sa opierať o konkrétne skutočnosti týkajúce sa danej osoby a veci (napr. Boicenco v. Moldavsko, rozsudok z 11. 6. 2006, bod 142).

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu posudzovaného v spojení s uznesením okresného súdu vyplývajú konkrétne skutočnosti vo vzťahu ku každému

dôvodu väzby. Preventívna väzba odôvodnená mnohosťou a rôznorodosťou trestnej činnosti, ktorá je prerokúvaná v danom súdnom konaní, a navyše ďalšie trestné konanie vedené proti sťažovateľovi sú také skutočnosti, ktoré možno považovať za legitímne odôvodnenie obavy, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti, v súlade s legálnou definíciou tohto väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Odôvodnenie väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku taktiež nie je abstraktnou úvahou bez akékoľvek opodstatnenia, keďže sťažovateľ je v dvoch bodoch obžaloby trestne stíhaný za skutok kvalifikovaný ako pokračovací zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona proti osobám, ktoré vystupujú ako svedkovia aj v ďalšej časti obžaloby.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že na ďalšie trvanie väzby nepostačuje len dôvodné podozrenie zo spáchania závažného trestného činu, je potrebné uviesť, že Trestný poriadok nepripúšťa ani v počiatočnom štádiu trestného konania ako dôvod na uvalenie väzby len dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, za ktorý bolo vznesené obvinenie, ale súčasne musí byť splnený aj niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku. Okolnosti odôvodňujúce daný väzobný dôvod musia existovať počas celej doby väzby, a teda ich trvanie musí byť podrobené pravidelnej kontrole zo strany súdu. Nevyžaduje sa však, aby k dôvodom, ktoré boli zistené pri vzatí do väzby, nevyhnutne pristúpil v priebehu konania iný dôvod väzby, prípadne boli zistené ďalšie skutočnosti odôvodňujúce ten istý dôvod väzby, pokiaľ okolnosti, ktoré boli dôvodom na vzatie do väzby, trvajú počas celej doby väzby a ich relevancia nebola v priebehu konania natoľko oslabená, že ich už nemožno považovať za skutočnosti, ktoré by legitímne odôvodňovali potrebu pozbavenia osobnej slobody obvineného v záujme dosiahnutia účelu trestného konania. Tieto okolnosti musia byť skúmané v kontexte konkrétneho trestného konania.

Krajský súd skúmal v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, či dôvody jeho väzby stále trvajú, posudzoval ich existenciu v kontexte aktuálneho stavu konania, uviedol ich v odôvodnení svojho rozhodnutia, odôvodnenie nie je všeobecné, ale vychádza z konkrétnych okolností zistených v trestnom konaní a ich právne posúdenie ako dôvodu

d'alšieho trvania väzby sťažovateľa nie je v rozpore s podmienkami upravenými Trestným poriadkom ani v rozpore so štandardami vyplývajúcimi z judikatúry ESLP.

Sťažovateľ poukazuje v sťažnosti aj na záverečnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorej krajský súd upozornil okresný súd, aby nedochádzalo k prieťahom v súvislosti s opakovaným predvolávaním svedkov, a uviedol, že je potrebné vo veci rozhodnúť v krátkom čase. Sťažovateľ v tejto časti uvádza, že okresný súd sa neriadi upozornením krajského súdu, keď opäť predvolal na hlavné pojednávanie svedka M., súčasne však odmieta predvolať svedkov, ktorých navrhuje on.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ neuvádza v odôvodnení sťažnosti žiadne iné skutočnosti týkajúce sa prieťahov v konaní, nenamieta, že postup okresného súdu je poznačený nečinnosťou, a vôbec sa nevyjadruje k priebehu konania, ústavný súd nepovažoval za potrebné zisťovať podrobný priebeh hlavného pojednávania, pretože by tým preskúmaval sťažnosť nad rámec námietok sťažovateľa.

Sťažovateľ v súvislosti s prieťahmi namieta, že okresný súd „nadbytočne“ opakuje výsluchy svedkov, čo možno považovať za námietku neefektívneho postupu. Krajský súd k námietke sťažovateľa uviedol:

„K námietkam obžalovaného týkajúcich sa prieťahov v konaní, krajský súd konštatuje, že súd I. stupňa doposiaľ konal vo veci zbytočných prieťahov. Pokiaľ doteraz odročoval hlavné pojednávanie, bolo tak z väčšej časti za účelom vykonávania dôkazov na návrh obžalovaného, avšak z opakovaného predvolávania niektorých svedkov je zrejma nesústreďenosť pri vykonávaní dôkazov súdom I. stupňa a krajský súd upozorňuje súd I. stupňa, aby sa takémuto konaniu vyvaroval, nakoľko toto bez vážnych dôvodov má za následok zbytočné prieťahy v konaní pred súdom I. stupňa, pričom v prípade niekoľkých svedkov navrhovaných obžalobou Krajského prokurátora v Nitre súd I. stupňa predvoláva až na hlavné pojednávanie dňa 20. 03. 2014.“

Krajský súd sa zaoberal aj posúdením námietky zbytočných prieťahov v postupe okresného súdu, tieto však nepovažoval za opodstatnené. Sťažovateľ interpretuje túto časť

odôvodnenia krajského súdu ako potvrdenie zbytočných priet'ahov, čo však nezodpovedá citovanému obsahu odôvodnenia. S'ťažovateľ za porušenie svojich práv považuje postup okresného sudu, ktorý zamietol jeho návrhy na vypočutie svedkov. Vychádzajúc z odôvodnenia uznesenia krajského súdu, proti ktorému s'ťažovateľ nevzniesol žiadne konkrétne námietky dôvodne spochybňujúce konštatovanie krajského súdu, že hlavné pojednávanie bolo odročované v prevažnej miere na účely vykonania dôkazov navrhnutých s'ťažovateľom, ústavný súd nepovažuje námietku zbytočných priet'ahov v postupe okresného súdu za dôvodnú.

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol s'ťažnosť s'ťažovateľa pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2014